

MANIFEST MARIOTA

Prometem qualsevol cosa, sempre que siga en vi o en va; sabem de la condescència dolça de les mares.

Abracem totes les falces, humitem els ventres sempre a l'empareda de la venturosa pietat maternal.

Remunerem qualsevol classe de tendresa i de dolçor; rebutgem l'acritud, llevat que vinga del sabor del whisky o de la cervesa.

Ensordim els himnes; si ens deixem arrossegar pel seu ram-pataplum, ritme de la hipnosi, potser ens arribe a suggerir alguna cosa la sorda marcialitat.

Recordeu que les mares ploren i maleeixen quan els seus fills són enviats a la guerra. Mentre els pares encarcerats de deure esgrimeixen el mocador amb orgull quan els seus fills són embotits a l'escorxador.

Abominem, per tant, l'èpica bèl·lica: només tenim 5 litres de sang al cos, l'únic "furor", l'únic fervor que ens interessa és el "fragor uterí".

La nostra única fe d'armes, que proclamem, és la pertinència al batalló d'artistes; la nostra guerra contra l'atonía, l'abúlia, el tedi, el conformisme, la indiferència, el desànim, el xafardeig, la hipocresia i altres fantasmes.

Palpem, divins, l'oleica textura del mar de placenta uterí: L'úter és l'única bandera possible, una bandera d'aigua, calma i silenci.

Quant a la tàctica, preferim la de guerrilles, el valor i empenta d'uns pocs impurs, atacs ràpids i selectius com borradura contra un exèrcit infinit i monolític, però que ha perdut l'esperança perquè ja no sap del pes de les paraules.

López, Rafael. "Manifest mariota" .